

som har givet eller vil give sig udslag i regnskaberne, og ikke programpolitik.

50. Kronikøren mener endvidere ikke, at Folketinget tager beslutninger om Danmarks Radio og TV 2, der involverer mediernes midler. Det er naturligvis korrekt, at Folketinget ikke blander sig i uddisponeringen af midler, der indkommer ved licenser (der er en formålsbestemt afgift opkrævet i henhold til lov) og reklameindtægter. På andre områder har Folketinget imidlertid ved lovgivning reguleret forhold, som må inddrages i revisionen, f.eks. vedrørende moms, personskatter, feriepenge o.l.

Det fremgår endelig af kronikken, at statsrevisorernes ønske om adgang til indsigt indebærer et fundamentalt mediepolitisk spørgsmål om uafhængighed af parlamentet og om informationsfrihed i et demokratisk samfund. Dette er udtryk for en overreaktion og må på det bestemteste afvises. Der er ikke tale om (utidigt) posekiggeri fra statsrevisorernes side, men om udøvelse af disses demokratiske funk-

tion på samme måde, som gælder for andre områder.

Denne funktion har i årtier været udøvet på tilsvarende kulturelle områder, uden at statsrevisorerne er blevet beskyldt for ureelle hensigter. Eksempelvis er Det Kongelige Teater og statens museer blevet revideret, uden at denne revision på nogen måde har øvet indflydelse på repertoire eller udstillinger.

Hvis man accepterede kronikørens tankegang, ville dette på bl.a. domstolsområdet indebære, at statsrevisorerne ikke skulle have den fornødne indsigt, idet det kunne befrygtes, at statsrevisorerne ville påvirke dommerne, der som bekendt efter grundloven er uafhængige, til at afsige domme af et for Folketinget acceptabelt indhold. Jeg skal i den forbindelse pege på, at også domstolenes administration er blevet underkastet kritisk revision, jf. senest statsrevisorernes beretning nr. 9/1992 om domstolenes berammelsestider, tinglysningstider m.v.

Et sådant synspunkt er da heller ikke blevet fremsat fra domstolenes side.

J. MOHR